

# РЕШЕНИЕ

№ 6055

гр. София, 22.10.2018 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в**  
публично заседание на 02.10.2018 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Деница Митрова**

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3001** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба вх. № 7129 от 09.03.2018 г. и вх. № 7997 от 19.03.2018 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Е. Г. А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] със съдебен адрес [населено място], [улица], Търговски дом, ет. 1, кантора 166 срещу решение № 2153 - 21 – 39 от 12.02.2018 г., издадено от директора на ТП – на НОИ – София град, с което е оставена без уважение жалбата й с вх. № 1012 – 21 - 181 от 06.02.2018 г. срещу разпореждане № [ЕГН]/94 от 01.12.2017 г. на ръководител „ПО“, като неоснователна.

Жалбоподателят оспорва посоченото решение и потвърденото с него разпореждане и моли да бъдат отменени, като незаконосъобразни и неправилни. Излагат се подробни аргументи по съществото на спора. В хода на съдебното производство Е. А., редовно призована, не се явява и не се представлява. Претендира сторените по делото съдебно – деловодни разноски.

Ответната страна –директорът на ТП на НОИ, редовно призован, се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата и предлага да се отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: С молба от 10.04.1998 г. оспорващата е поискала да й бъде отпусната социална пенсия

за инвалидност. С разпореждане № 6901029 от 30.04.1998 г. исканата пенсия е отпусната по Закона за пенсиите /отм.//

С молба № 4474 от 21.10.1998 г. Е. А. е поискала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/. С разпореждане № 6901657 от 28.10.1998 г. пенсията е отпусната пожизнено и е прекратена социалната пенсия за ивадност поради надвишаване на максималния размер на получаваните пенсии.

С молба № 415 от 29.11.1999 г. оспорващата е поискала лична пенсия за изслужено време и старост. С разпореждане № 85 от 19.01.2000 г. такава пенсия е отпусната, определена в размер 114,003 лв., и е спряна като по – неблагоприятна. Разпоредено е получаването на по – благоприятния за лицето размер на личната пенсия за ИОЗ – 166, 34 лв., ограничен на 160,00 лв.

По молба от 23.05.2000 г. на жалбоподателя, с разпореждане от 13.12.2000 г. е отпусната социална пенсия за инвалидност по КСО и е разпоредено получаването ѝ с личната пенсия за ИОЗ.

С разпореждане от 19.05.2005 г. са определени следните размери на пенсиите на оспорващата: лична пенсия за ИОЗ – 233, 61 лв., социална пенсия за инвалидност – 18,00 лв. и общ размер на пенсиите – 251, 61 лв.

След изтичане на срока на експертното решение, по което е определен горният размер на пенсията за ИОЗ, с ЕР № 0934/095 от 29.07.2005 г. на ТЕЛК е променен процентът трайно намалена работоспособност /ТНР/ на А. от 91% на 88% - от първа на втора група инвалидност. В тази връзка, с разпореждане № [ЕГН] от 22.08.2005 г. са определени нови размери на личната пенсия за ИОЗ на оспорващата – 115,51 лв., на социалната пенсия за инвалидност – 16,50 лв., и общ размер на пенсиите – 132, 01 лв. С разпореждането е постановено надвзетата пенсия да не се събира от лицето.

С жалба № 05000699 от 07.02.2006г. А. е обжалвала разпореждането от 22.08.2005г. В отговор от 29.05.2006г. оспорващата е уведомена, че с оглед намаления от органите на медицинската експертиза с ЕР на ТЕЛК процент ТНР, общият размер на пенсиите ѝ е намален на основание чл. 75 от КСО и е изчислен правилно.

С молба № 05003193 от 03.04.2009г. жалбоподателят е възразила, че след „неправомерно явяване па ТЕЛК и промяна на групите от 1-ва във II - ра и последвало „неправомерно преизчисление в НОИ“ от 2005г. пенсията ѝ е определена в размер 132,00 лв. Е. А. е поискала да се възобнови пенсията ѝ за осигурителен стаж и възраст - ОСВ, както и да се изплати разликата от 2005г.

В тази връзка, с разпореждане № [ЕГН] от 10.04.2009г. е възобновена личната пенсия за ОСВ на оспорващата, определена в размер 249,31 лв., разпоредено е изплащането ѝ със социалната пенсия за инвалидност и е спряна личната пенсия за ИОЗ.

С ЕР № 0474/047 от 30.03.2009г. на ТЕЛК е определен нов процент ТНР - от 88 % той е променен на 92 %. В тази връзка е направена преценка на следващите се на Е. А. размери на пенсиите, с оглед новия процент ТНР, определен от органа на медицинската експертиза. С разпореждане от 19.06.2009г. длъжностното лице по пенсионно осигуряване е определило размер на личната пенсия за ИОЗ - 207,27 лв., размер на социалната пенсия за инвалидност - 27,76 лв., и общ размер на пенсиите - 235,03 лв. Последният е сравнен с общия размер на пенсията за ОСВ и на социалната пенсия за инвалидност - 277,07 лв. /сбор от размера на личната пенсия за ОСВ - 249,31 лв. и размера па социалната пенсия за инвалидност - 27,76 лв./. Предвид обстоятелството, че общият размер на личната пенсия за ОСВ и на социалната пенсия за инвалидност - 277,07 лв., се явява по - висок от общия размер на личната пенсия за

ИОЗ и социалната пенсия за инвалидност - 235,03 лв., пенсионният орган не е възобновил пенсията за ИОЗ, изчислена с оглед новия, по - висок процент ТРН, тъй като същият се явява по - неблагоприятен за лицето.

Със Заявление № 07002589 от 18.05.2009г. Е. А. отново претендира, че пенсията ѝ неправомерно е била намалена със 120,00 лв. през 2005г. и иска изплащане на разликите. В отговор с писмо от 08.09.2009г. лицето отново е уведомено, че пенсията му е определена правилно, а намаляването ѝ през 2005г. е с оглед ЕР на ТЕЛК с намален процент ТНР.

С ново писмо от 09.02.2010 г. оспорващата отново е уведомена за измененията на пенсията ѝ и за промяната през 2005г., като е посочено и че пенсията ѝ за ИОЗ не е в запазен размер, тъй като в случая чл. 30, ал.5 от ПНОС е неприложим. Последната норма се отнася за случаи на преосвидетелстване с определен по - висок процент ТНР, при което новият размер на пенсията се оказва по - малък от получавания до момента в този случай се запазва досегашният, изплащаният за по - ниския процент ТНР размер на пенсията. В случая досегашният размер на пенсията е бил 188,05 лв., а новият е 188,41 лв., т. е. по - висок, което изключва запазен размер на пенсията за ИОЗ.

С ново Заявление № 04007896 от 17.11.2010 г. жалбоподателят А. е поискала пенсията и за ОСВ да бъде преизчислена за осигурителен доход, като представя образен УП - 2 № АДМІІV – 0552 – 10 от 16.11.2010 г., издаден от Австрийското посолство, за периода от 01.10.1992 г. до 30.04.1994 г.

С Разпореждане № [ЕГН] от 30.09.2011г. е разпореден отказ за изменение на пенсията, тъй като с осигурителния доход за периода от 01.11.1992 г. до 31.10.1995 г. е изчислен индивидуален коефициент 2,190, явяващ се по - нисък от досегашния - 2,218, изчислен с осигурителния доход на лицето за периода от 01.01.1994 г. до 31.12.1996 г.

С писмо от 21.09.2011 г. Е. А. е уведомена за промените в размера на индивидуалния ѝ коефициент. Първоначално получаваната от лицето лична пенсия за ИОЗ е отпусната с индивидуален коефициент 1,608. При отпускането на лична пенсия за ОСВ последната е определена с индивидуален коефициент 2,137. спряна е от 17.09.1999 г. като по - неблагоприятна за лицето в сравнение с личната му пенсия за ИОЗ и е възобновена от 03.04.2009г. с определен индивидуален коефициент 2,218. Във връзка с представения осигурителен доход със заявлението на лицето от 17.11.2010 г., изчисленият индивидуален коефициент - 2,109, е по - нисък от досегашния, поради което е отказано преизчислението на пенсията.

С възражение от 27.12.2011 г. Е. А. възражава срещу „два отговора на две звена“, като сочи, че на нейно заявление от 17.11.2010 г. е отговорено едва на 26.07.2011 г. и че осигурителна книжка е укривана няколко години. В тази връзка до лицето е изпратено уведомление по чл. 87, ал. 1 от АПК, като в пенсионната преписка липсват данни за уточнени от жалбоподателката обжалван акт, възражения и правни основания.

С молба № 2110 – 21 - 301 от 15.11.2017 г. жалбоподателят е поискала преразглеждане на пенсията си за ОСВ, като се вземе предвид възнаграждението ѝ от посолството на А. за периода от 1986 г. до 1994 г., за който в НОИ имало „отделна трудова книжка“, без да представя образец УП - 2. удостоверяващ осигурителен доход.

С разпореждане № [ЕГН]/94 от 01.12.2017 г. е разпореден отказ за изменение на пенсията с оглед изтеклия срок до 31.12.2016 г., в който лицата, на които е отпусната пенсия с разпореждане, влязло в сила до 31.12.2015 г., могат да поискат

преизчисляване на пенсията си за друг тригодишен период преди 01.01 1997 г. Осигурителен доход от посочения период може да бъде зачетен само по реда на чл. 70, ал. 3, изр. първо от КСО, според който индивидуалният коефициент се изчислява от дохода на лицето, върху са внесени осигурителни вноски за периода от три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж до 01.01 1997 г. по избор на лицето и от дохода за периода след тази дата до пенсионирането му. По тези съображения е прието, че осигурителният доход за периода от 1986 г. до 1994 г. може да се включи при определянето на индивидуалния коефициент само за тригодишен преди 01.01.1997 г.

Недоволна от това разпореждане, Е. А. е подала жалба с вх. № 1012 – 21 – 181 от 06.02.2018 г., адресирана до директора на ТП на НОИ. Решаващият орган се е произнесъл в срока на чл. 117, ал. 3 от КСО с решение № 2153 – 21 – 39 от 12.02.2018 г.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните, във връзка с дадени от съда указания.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 2153 – 21 - 39 от 12.02.2017 г. на директор на ТП на НОИ е връчено на неговия адресат с известие за доставяне ИД PS 1071 00DHL M R на 23.02.2017 г. Жалбата депозирана пред съда на 09.03.2017 г. в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна, което обуславя нейната допустимост.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Правилно ответникът по делото е посочил, че в чл. 70, ал. 14 от КСО законодателят е предвидил, че лицата могат да поискат преизчисляване на пенсията от осигурителния доход за друг тригодишен период преди 01.01.1997г. в 12 - месечен срок от влизане в сила на разпореждането за отпускане на пенсията. Цитираното правило явно е неприложимо за пенсиите, разпореждането за чието отпускане е влязло в сила преди посочения в последната разпоредба срок, с оглед на което с преходната разпоредба на § 52 от ПЗР на ЗИДКСО е уредено, че в тези случаи - когато разпореждането за отпускане на пенсията е влязло в сила до 31.12.2015 г. искането за преизчисляване на пенсията за друг тригодишен период да може да бъде подадено до 31.12.2016 г.

Срокът до 31.12.2016г. по правния си характер е преклузивен - не са предвидени хипотези за продължаването или възстановяването му, поради което с изтичането му се погасява правото на преизчисляване на пенсията по реда на чл. 21, ал. 3 от НПОС за друг тригодишен период преди 01.01.1997г. Императивният характер на § 52 от ПЗР на ЗИДКСО изисква стриктното му прилагане и длъжностното лице по ПО, с оглед на обвързаната си компетентност, в случая няма право на преценката следва да се съобрази единствено с обстоятелството дали заявлението за преизчисление на

пенсията по чл. 21, ал. 3 от НПОС е подадено в регламентирания срок-до 31.12.2016 г. В персоналният обхват на § 52 от ПЗР на ЗИДКСО попадат лицата, които имат отпусната пенсия с разпореждане, влязло в сила до 31.12.2015г. Личната пенсия за ОСВ на оспорващата е отпусната с разпореждане от 19.01.2000 г., във връзка с което лицето попада в приложното поле на последната норма и досежно него е в сила ограничението, че може да направи искане пенсията му да бъде преизчислена за друг тригодишен период до 31.12.2016г. Видно от пенсионната ѝ преписка, Е. А. не е депозирала такова искане до 31.12.2016 г., с което правото ѝ за посоченото преизчисление се е погасило. Заявлението на жалбоподателя от 15.11.2017г. се явява просрочено, извън преклузивния срок по § 52 от ПЗР на ЗИДКСО, поради което отказът за такова преизчисление е законосъобразен и правилен.

Твърдението на Е. А. за ощетяване от НОИ, изразяващо се в получавана в продължение на три години пенсия, по-ниска със 120,00 лв., правилно е прието за неоснователно.

По данни от пенсионното досие на Е. А., с Разпореждане № [ЕГН] от 22.08.2005 г. са определени нови размери на личната ѝ пенсия за ИОЗ - 115,51 лв., на социалната ѝ пенсия за инвалидност - 16,50 лв., и общ размер на пенсиите - 132,01 лв. Сравнен с получаваните до този момент общ размер на пенсиите - 251,61 лв. /лична пенсия за ИОЗ - 233,61 лв. и социална пенсия за инвалидност - 18,00 лв., определени с разпореждане от 19.05.2005г./, новият общ размер на получаваните пенсии е по-нисък, който е определен с оглед променения процент ТНР от органите на медицинската експертиза.

С ЕР № 3275/0150 от 12.09.2001г. на ТЕЛК е определен процент ТНР на Е. А. 91 % със срок до 01.09.2004г. С оглед на този процент са изчислени размери на личната пенсия за ИОЗ - 233,61 лв., на социална пенсия за инвалидност- 18,00 лв. и общ размер на пенсиите - 251,61 лв.

След изтичане срока на инвалидността, определена с горното експертно решение, с ЕР № 0934/095 от 29.07.2005г. на ТЕЛК е определен нов процент ТНР на жалбоподателя - 88 %. Във връзка с този нов процент ТНР са и новите размери на личната ѝ пенсия за ИОЗ – 115, 51 лв., на социалната пенсия за инвалидност – 16,50 лв., и общият размер на пенсиите – 132,01 лв.

Ролята на процента ТНР, определен с ЕР, за размера на пенсията за ИОЗ се обуславя от чл. 75 от КСО. Законодателят е обвързал размера на пенсията за ИОЗ с определения от органите на медицинската експертиза процент ТНР, от което следва, че промяна в процента ТНР води до промяна и в размера на пенсията за ИОЗ. В тази връзка, пенсионният орган, работещ в условията на обвързана компетентност, в случая няма право на преценка, а е длъжен стриктно да приложи закона. В случая процентът ТНР на оспорващата е намален с ЕР № 0934/095 от 29.07.2005г. на ТЕЛК, което не е обжалвано от Е. А., влязло е в законна сила, ползва се със стабилитет и пенсионният орган е длъжен да го съобрази при определяне размера на пенсията на лицето.

Правилно определената съобразно намаления процент ТНР пенсия на Е. А. изключва твърдението на лицето, че е било ощетено от НОИ в продължение на 3 години, когато пенсията му е била по-малка със 120.00 лв. Както бе посочено, причина за това намаляване не е неправилно прилагане на закона от административния орган, а напротив - същото е законосъобразна промяна на пенсията предвид намаления с НР на ТЕЛК процент ТНР, с който пенсионният орган е длъжен да се съобрази, още

повече, че ЕР на ТЕЛК. с което е определен този по-нисък процент ТНР. не е било обжалвано от Е. А..

Така нареченото от Е. А. възстановяване на размера на пенсията е с оглед последваща нова промяна на процента ТНР с ЕР № 0474/047 от 30.03.2009 г. на ТЕЛК. с което от органите на медицинската експертиза е определен нов, по - висок процент ТИР - от 88 % той е увеличен на 92 %, което рефлектира върху размера на пенсията на лицето.

Предвид горното, длъжностното лице по чл. 110 е определяло размерите на личната пенсия за ИОЗ съобразно определените проценти ТНР на Е. А. с експертни решения на ТЕЛК, които се явяват задължителни за пенсионния орган.

По изложените съображения, длъжностното лице по ПО правилно е отказало да преизчисли личната пенсия за ОСВ на Е. Г. А. за друг тригодишен период по смисъла на чл. 70, ал. 3 от КСО, тъй като оспорващата не е депозирала искането си за такова преизчисление в регламентирания в § 52 от ПЗР от ЗИДКСО преклузивен срок - до 31.12.2016г.

По изложените съображения жалбата на Е. Г. А. се явява неоснователна и същата следва да бъде отхвърлена, като такава.

С оглед изхода на спора и направено искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, такова следва да му се присъди на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във вр. с чл. 78, ал.8 от ГПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100,00 лв. Съдът определя юрисконсултско възнаграждение в минимален размер като отчита фактическата и правна сложност на спора и проведените две открити съдебно заседание.

Водим от горното Административен съд София град, Трето отделение, 8 –ми състав,

## **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Е. Г. А., ЕГН [ЕГН] срещу решение № 2153 - 21 – 39 от 12.02.2018 г., издадено от директора на ТП – на НОИ – София град.

**ОСЪЖДА** Е. Г. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100,00 (сто) лева.

**Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.**

## **СЪДИЯ:**